

ĐẠO-LÝ DIỄN-ĐÀN

ĐỜI CẦU-NGUYỆN CỦA Đấng CHRIST

MỤC-SƯ H. M. SHUMAN

Hội-trưởng Hội «Christian and Missionary Alliance»

Đấng Christ treo gương cho ta đủ mọi phương-diện. Chẳng ai phân được như Ngài, chẳng ai cầu-nguyện bằng Ngài. Vậy, khi nghiên-cứu vấn-đề cầu-nguyện, soi gương sáng Ngài, ta phải nức lòng học-tập việc thánh-khiết và khó-khăn ấy.

Thấy và nghe Đấng Christ cầu-nguyện, môn-đồ ngày xưa cảm-động, xin Ngài chỉ-bảo phương-pháp đó. Có lẽ cảm vì khéo dùng lời nói, hoặc tiếng-thần-mật-thống-thiết. Có lẽ cảm vì vẻ mặt Ngài hớn-hở sáng-láng, và có sự giao-thông thật với Cha. Nên họ mới biết rõ lòng mình quá đói thiếu-thốn.

Trong câu sau này, Phao-lô tả rõ tinh cảm của mỗi tín-đồ thấy mình thiếu-thốn và khó-dại về sự cầu-nguyện: «Cũng một lẽ ấy Đức Thánh-Linh giúp sự yếu-đuối chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin dặng cầu-nguyện cho xứng-đáng; nhưng chính Đức Thánh-Linh lấy sự thổ-than không thể nói ra được mà cầu-khẩn thay cho chúng ta» (Rô 8: 26). Chúng ta khác với môn-đồ đầu-tiên là không được ơn riêng như họ mà thấy chính Chúa cầu-nguyện; nhưng khi nghiên-cứu đời cầu-nguyện của Ngài, thì đời đó há lại không tỏ cho ta biết những điều mà họ đã biết hay sao?

Đấng Christ hay cầu-nguyện riêng

Thú-vị thay! bao lần Đấng Christ cầu-nguyện riêng. «Ngài đang truyền cho dân-chúng tan đi. Xong rồi, Ngài lên núi để cầu-nguyện riêng; đến chiều tối, Ngài ở một mình» (Ma 14: 23). Lại lần khác: «Đức Chúa Jê-sus đi lên núi để cầu-nguyện; và thức thâu đêm cầu-nguyện Đức Chúa Trời» (Lu-ca 6: 12). Bữa khác, môn-đồ lại thấy khi «trời còn mờ-mờ, Ngài chờ dậy, bước ra, đi vào nơi vắng-vẻ, và cầu-nguyện tại đó» (Mác 1: 35). Khi Ngài làm chức-vụ gần xong, Giăng chép rằng: «Ai nấy đều trở về nhà mình. Đức Chúa Jê-sus lên trên núi Ô-li-ve» (Gi.

H. M. SHUMAN

7: 53; 8: 1). Chắc hẳn Ngài đi tẻ mà cầu-nguyện thâu đêm; có lẽ, dưới bóng sao sáng, một mình Ngài hết lòng cầu-nguyện ở nơi tịch-mịch trong vườn Ghết-sê-ma-nê trên dốc hay chót núi Ô-li-ve trông xuống thành Giê-ru-sa-lem. Ngài thấy cần phải để riêng thi-giờ đi tẻ mà giao-thông với Cha. Lúc Ngài nói đó, hoặc có lời không nên cho các môn-đồ nghe. Chắc Ngài hay khần-cầu về chức-vụ mình, và lấy lòng đau-thương cầu thay cho dân Y-sơ-ra-ên điếc, đui, khốn-nạn.

Cầu-nguyện chung cũng có linh-nghiệm riêng. Gia-đình và Hội-thánh

cần phải có giờ nhóm-họp cầu-nguyện, để giao-thông và làm vững đức-tin lẫn nhau, khiến sức thiêng-liêng càng thêm mới-mẻ. Dầu vậy, đều cần nhứt là ta nên chăm cầu-nguyện riêng cho thành thói quen. Ngoài cách cầu-nguyện riêng đó, không còn nhờ dầu mà học được mấy lẽ thiêng-liêng nào cả.

Ta hay cầu-nguyện riêng thì thấy đời thiêng-liêng càng thêm sâu-nhiệm và chơn-thật. Trong khi chờ-dợi một mình trước mặt Chúa, thấy mình thiếu sức và bị lột bỏ hết lối nhơn-tạo. Cả đời mình được soi bởi ánh sáng của sự hiện-diện Chúa. Ý-nghĩa thật của việc mình làm ở giữa đám đông người cũng được lộ ra, nên mới biết rõ mà sửa lại. Biệt mình ở riêng, cảm linh-hồn yên-lặng, hợp với ý Chúa, lắng tai nghe tiếng Ngài, thì mới có thể học-tập những điều cần-yếu về sự cầu-nguyện thật, mà nghe Chúa phán.

Về sự cầu-nguyện riêng, lại có một điều quan-hệ khác thường nữa, là ta được thấy Chúa rõ-ràng và thân-mật hơn. Biệt khỏi việc đời vật-chất, linh-hồn mình được giao-thông với Đức Chúa Trời, và dường được nhuần-thấm trong sự hiện-diện Ngài. Như thế, linh-hồn sẽ quen suy-gẫm về sự trên trời. Sứ-dồ Phao-lô có nói: «Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh-hiến Chúa như trong gương, thì hóa nên cùng một ảnh-trưng Ngài, từ vinh-hiến qua vinh-hiến, như bởi Chúa, là Thánh-Linh» (II Cô 3: 18).

Trên núi Hóa-hình, Đấng Christ cầu-nguyện, mặt Ngài sáng lòa bằng sự sáng trên trời. Trải bốn mươi ngày đêm trên núi Si-na-i, Môi-se giao-thông với Đức Chúa Trời, cho nên khi xuống, «dân Y-so-ra-ên nhìn mặt Môi-se, thấy da mặt người sáng-rực, thì Môi-se lấy lúp che mặt mình cho đến khi nào vào hầu chuyện Đức Giê-hô-va» (Xuất 34: 35). Sự cầu-nguyện riêng dẫn ta vào nơi sâu-nhiệm hơn của Đấng Chí-tôn. Lòng ta cảm biết trên mình có tay Đức Chúa Trời che-chở, gìn-giữ bình-yên,

và làm vững mãi sự giao-thông thân-mật với Ngài.

Đấng Christ chuyên-tâm cầu-nguyện

Kinh-thánh tỏ cho ta biết Đấng Christ hết lòng chăm-chỉ cầu-nguyện là thế nào. Đó chẳng những dạy ta nên theo gương Ngài mà cầu-nguyện, lại còn tỏ ra một điều rất mâu-nhiệm trong đời Đấng Christ nữa. Không rõ tại sao Con thánh-khiết của Đức Chúa Trời vì cầu thay mà cần phải chịu đau-dớn với Cha mình, nhưng phải nhớ rằng Ngài chịu thử-rèn như một người, và như người làm dầu nhơn-loại. Ngài là A-dam sau, nên phải chịu thử-rèn, và phải nhờ Đức Thánh-Linh để làm trọn ý Cha.

Hê-bơ-rơ 5: 7 có chép: «Khi Đấng Christ còn trong xác-thịt, thì đã kêu lớn tiếng khóc-lóc mà dâng những lời cầu-nguyện nài-xin cho Đấng có quyền cứu mình khỏi chết, và vì lòng nhơn-dức Ngài, nên được nhậm lời.» Không biết lời đó có phải chỉ về nỗi Ngài đau-thương trong cơn hấp-hối ở vườn Ghết-sê-ma-nê hay không, nhưng ta biết Ngài đã ba lần khẩn-cầu thăm-thiết, đến nỗi Lu-ca chép rằng: «Trong cơn rất đau-thương, Ngài cầu-nguyện càng thiết, mồ-hôi trở nên như giọt máu lớn rơi xuống đất» (22: 44). Câu đó dạy ta cần phải chăm-chỉ cầu-nguyện, mà cũng nên biết chiến-đấu trong cuộc cầu thay, hầu cho mình càng cầu thay, thì càng phải dâng cả linh-lực cho Đức Thánh-Linh, để sự cầu-nguyện được ứng-nghiem. «Vi chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ-quyền, cùng thế-lực, cùng vua-chúa của thế-gian mờ-tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời» (Êph. 6: 12). Vậy, muốn được thắng, thì cần phải nhờ Đức Thánh-Linh mà hết sức khẩn-cầu. Gia-cơ chép rằng: «Ê-li cầu-nguyện, cố xin cho đừng mưa, thì không mưa xuống đất trong ba năm rưỡi» (5: 17). Gia-cơ đem chuyện đó

dạy ta biết «người công-bình lấy lòng sốt-sắng cầu-nguyện, thật có linh-nghiệm nhiều» (câu 16). Cho nên sự Chúa trả lời cầu-nguyện có quan-thiệp với cách ta sốt-sắng chăm-chỉ cầu-nguyện vậy. Khi nong-nả siêng-năng ước-ao nài-xin Chúa làm ứng-nghiệm lời hứa và làm trọn ý Ngài, thì lúc đó lời ta cầu-nguyện rất có linh-nghiệm.

Đã mấy năm nay, ở miền bờ biển phương bắc, có xảy một chuyện có thể chứng rõ lẽ thật ấy. Số là dân một làng kia làm nghề đánh cá; hằng ngày, mọi người đều đi kéo cá ngoài biển, song không được gì cả. Mùa đông gần tới, chẳng biết gởi hi-vọng vào đâu cho kiếm đủ ăn! Họ ngã lòng đến nỗi không chịu chở thuyền đi kiếm cá nữa. Mục-sư Hội-thánh làng đó bèn họp tin-đồ để cầu-nguyện. Ông giảng cho mọi người biết tình-cảnh rất nguy-hiểm của dân làng, rồi khuyên nên cầu Chúa cho đánh được cá. Thấy khuyên cách mới như vậy, họ lấy làm lạ lắm, vì không quen cầu-nguyện về phần vật-chất. Mấy viên-chức trong Hội cầu-nguyện như thường, xin Chúa ban phước. Mục-sư cứ khuyên cầu Chúa ban cho nhiều cá. Khi đã có mấy người thử cầu như thế, nhưng yếu-đuối và ít dục-tin, thì bỗng có một bà dậu-dàng nhơn-dức cầu Chúa cách sốt-sắng chăm-chỉ, đồ cả linh-hồn và tỏ hết ao-ước ở trước mặt Chúa, đến nỗi mọi người cảm-biết bà thật hậu chuyện với Ngài. Bà cầu xong, ai cũng công-nhận không cần phải cầu-nguyện về sự đánh cá nữa.

Khi về nhà, ai nấy tự hỏi: Sẽ có sự gì xảy ra? Vài người lẳng-lặng xuống thuyền, đến chỗ hay đánh cá; một lát, hớn-hở ra về, vì họ thấy biển đầy cá. Tin ấy tràn ra mau-chóng, họ vội rủ nhau ra biển, đánh cá để dành đủ dùng trong mùa đông. Vậy thì Đức Chúa Trời trả lời cầu-nguyện, lại chứng thật rằng: «Người công-bình lấy lòng sốt-sắng cầu-nguyện, thật có linh-nghiệm nhiều» (Gia 5: 16).

Muốn có sự phấn-hưng thật, theo Kinh-thánh dạy, thì cần phải hết lòng tìm-kiếm Đức Chúa Trời, và lột bỏ mọi sự trê-nãi hồ-nghi. Nếu muốn làm đủ mọi sự cần dùng của việc truyền đạo cho dân ngoại, thì ta phải vui lòng thí-bỏ thí-giờ và sức-lực để cầu-nguyện sốt-sắng khần-thiết, nghĩa là «chiến-đấu không thôi trong khi cầu-nguyện» như ông Ê-pháp-ra thuở xưa (Cô 4: 12). Cũng có cách cầu-nguyện khác, nhưng chắc có khi Đức Thánh-Linh phải nhờ lòng đau-thương và sốt-sắng của người đã dâng mình cho Chúa, để được bày-tỏ những sự ước-ao hăm-hở của Ngài.

Đấng Christ hay cầu-nguyện trước việc quan-trọng

Sau khi chịu phép báp-têm, Đấng Christ được đưa vào đồng vắng. Ở đó Ngài kiêng ăn và cầu-nguyện bốn mươi ngày đêm. Trước đó đã lâu, Ngài biết mình phải lo việc Cha, nhưng đến lúc ấy ít khi tỏ mình ở nơi công-chúng. Nay đã tới thời-kỳ ứng-nghiệm các lời tiên-tri về chức-vụ Ngài. Vậy, sau khi Ngài đã kiêng ăn lâu ngày và chiến-đấu trong sự cầu-nguyện đó, «có thiên-sứ đến gần mà hầu việc Ngài,» và bỏ sức cho, khiến Ngài nhờ quyền Đức Thánh-Linh để đi làm trọn chức-vụ. Ấy vậy, Chúa thật có thể cho câu này là chỉ về mình: «Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên ta; vì Đức Giê-hô-va đã xức dầu cho ta, đặt giảng Tin-lành cho kẻ khiêm-nhường» (Êsai 61: 1).

Kinh-thánh chép trước khi Đấng Christ chọn môn-đồ đi giảng đạo, Ngài «lên núi để cầu-nguyện; và thức thâu đêm cầu-nguyện Đức Chúa Trời» (Luca 6: 12). Chức-vụ các môn-đồ thật quan-trọng lắm, vì họ đã nhận-lãnh lẽ thật đạo Tin-lành để truyền lại cho đồng-loại chúng ta. Sau khi Đấng Christ lên trời, môn-đồ nhờ Đức Thánh-Linh mà cai-quản Hội-thánh đầu-tiên, và dẫn-dắt tiến bước. Vì vậy, Ngài không dám lựa-chọn sai-lầm.

Trorig Hôi-thánb ho c íroHg d<Vi ta, he g p viéc gì quan-lrong, thì (a can pháii nliàn ríng tír iiiiñh kiiông ù khònn-goan, nèn pháii nhtVstr cau-nguycn <Đè biét Chúa, lai phải bèn- ò cau-nguycu cho ên khi Cln a lò ra. Liun vày, se biê'l è-d t thì-gi<V vá (ránh duoc vòng lam-lac áng thirông dáng licc. Ta nèn chò-doi chodê'n khi nhân-lãnh «kiêu-niâu dã chl cho lai trên núi» (Hê 8: 5).

Nhiêu tín-dô thieu-nièn chuahiêu rõ viéc làm ho c chúc-vu dòii niñnh, phải nèn dc riêng Ihi-già crtê mà c u-nguyên cho biét Clu a. Phàm ai lo-lang buồn-bán, nèn qiiay niñnh den Dáng ch'ra noi sir khònn-sáng hiecu-hiet. Ta nèn cân-thân, dirng di háp-láp, ìrng ch theo líí-khònn thê-gian, nhirng phiíi doi trước mứ Clu a là íng trong lay cam -dinh và kiêu-màu c a dòii la.

à'ng Christ hay câu-nguyên trong cuóc chiề'n-dâ'u ló*n

òii ãng, Christ là một dòii phín-dâ'u. Quan-quyên tòn-giáo và Ihe-luc lói-t m hay phi'ín-doi Ngài. Nhung Ngài cot nluV sir cìu -nguycn làm phuong bô sir< ðè chong qtian nghich và vuol con khó-kh n. Lòii cau-nguyên Irong \uòonn Ghêi-sè-ina-nc <lã vuol liuóc con rífl ghê-góinn cì a các thòi- ai. Duói bóng thàp-lir-giá, Chúa

cìr biióc di, lãtn tron clu'rc-vu trong ba n m ruõi; nhung khi den chính gi< <ló, linh-hôn Ngài móii ciim-biêi tron-ven ve con góm-ghc íy n ng-nê là dirông nào ! Khu dífl nhò b chon núi Ô-li-ve d< dii xiiy cuóc cliiêii-clíúu rífl d -dòi mà mòt linh-hôn phiíi tri i qua. Trong ðem dài đó, Ngài chjii các kô bat mình òi- ãi sí-nhuc hung-d ; ðè'n ngày mai, Ngài lai chiu co'n hííp-hoi 6-no'i So, Ihe nià vân cìr yen-l nh, há chãng vi Ngài ã nluV cìiu-nguyên mà ãc-tháng <ló sao?

Nh ng dcu lo-hìng khác tluròng xui ta cau-nguyên khác tbu'òng. Trong con chiecn-diiu dòii niyy, neu la muon thãng, Ihi pháii theo girong Đing Cúu-ihí' nià quigiii cau-nguyên cho ðè'n khi trước <lac-lhang, sau duoc dii on, siic, và khònn-goan inã chiu móii sy Ngai <linh. Các lin-di vãnphãii tráiiquacác giò- quan-liong, nèn cì n phãii sôt-s ng kbãn-cãu ðé biét mihh chac uoc (hiíng.

Nê'u muon theo hc't ðuòng-Ioi Dãng Chrisl, Ihi la c ng phải Iheo dòii cìiu-nguyên Ngài. Ta còn vào duoc li uòonn Ngài, mà xin Ngài day ta ve clu'rc-lu thãnh-khiel íy nlnr dã day các niònn-dô dòii xua ; lai xin Ngài dí'fc la clio den khi duoc hieo rõ hon ve các dcu mau-nhiem, các Cuóc lirng-iií'u, và quy'èn bicn-cí'ii c a sir cau-nguyên liãt.

DONG-DOI Y-SAC VA ICH-MA-EN

(SmiK-llir l) 17 : 17-22 ; 21 : 8-20)

N m 1925, Có 15.500.000 người Giu-a (Juil's) ⇔ (iin các nước: 3.600.000 người ⇨ M ; 3.500.000 ngirò-i <V Ba-lan (Pologne); 3.263.000 người ⇨ Nga; 115.151 người <V Pha-lê-tin; 39.000 ngirò'i ở Tàu, Nhut, và An-dò. Còn llù kiêu-ngu ⇨ nhieu nước khác. Goi vày, thì Kinh-thánb nói tiên-tri về' ðàn Giu-da hã chang irng-nghièni sao?

Móii ày, báo «Je\visih Tribune» có nói: Trong nnròii n m vira qua, có hon 150.000 người Giu-da úxV ve Pha-lê-tin,

và ho một món tien de mō-niang xir' dó là 110.000.000\$. Nhò- ó, ngirò'i A-iáp <V (lífv duoc' lhanh-vir<rng liim, giá át cao len gáp bón li n. Ngirò'i A-ráp tuy duoc loi-ích nlnr vày, nlurng khònn chiu de người Gin-da phònn-thanh và Cũm quyen, nèn con chãu Y-sác và ðòng-ðôi Ich-ma-cn cìr xung- òt nlnr xua hoài.

Theo lòii tiên-tri trong Kinh-lhánh, thì ngiròii Giu- a chãc phiíi ve nước cũ mà lập lai nước. (Xem A-một 9; 15).